

**UCHWAŁA NR XLIV/272/2013
RADY GMINY WIŃSKO**

z dnia 27 marca 2013 r.

w sprawie zatwierdzenia aktualizacji Planu Odnowy Miejscowości Głębowice

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze późniejszymi zmianami) w związku z § 10 ust. 2, pkt 2 lit. b rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 14 lutego 2008r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Odnowa i rozwój wsi” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. z 2008 r. Nr 38, poz. 220),

**Rada Gminy Wińsko
uchwala, co następuje:**

§ 1. Zatwierdza się aktualizację "Planu Odnowy Miejscowości Głębowice" stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Wińsko.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu poprzez zamieszczenie jej tekstu w Biuletynie Informacji Publicznej Gminy Wińsko.

PLAN ODNOWY MIEJSCOWOŚCI **GŁĘBOWICE**

Głębowice 2012

SPIS TREŚCI:

WSTĘP	3
I CHARAKTYSTYKA MIEJSCOWOŚCI GŁĘBOWICE	4
1. Głębowice – część Gminy Wińsko.....	4
2. Położenie i ludność	6
3. Rys historyczny	7
II INWENTARYZACJA ZASOBÓW SŁUŻĄCYCH ODNOWIE MIEJSCOWOŚCI	8
1. Zasoby przyrodnicze	8
2 Zasoby dziedzictwa kulturowego	11
2.1 Kościół parafialny p.w. NMP z Góry Karmel.....	11
2.2 Pomnik św. Jana Nepomucena.....	19
2.3 Pałac i park.....	19
2.4 Kaplica pałacowa.....	21
2.5 Oranżeria.....	21
3 Infrastruktura Społeczna	22
3.1 Oświata	22
3.2 Ochrona zdrowia	22
3.3 Kultura.....	23
3.4 Sport i rekreacja	23
3.5 Cmentarz.....	24
3.6 Obiekty i tereny	24
4. Infrastruktura techniczna	24
4.1 Infrastruktura drogowa i komunikacja	24
4.2 Telekomunikacja	25
4.3 Zaopatrzenie w ciepło, gaz, wodę	25
4.4 Kanalizacja	25
4.5 Gospodarka odpadami	26
5. Gospodarka i rolnictwo	27
6. Rynek pracy	27
7. Kapitał społeczny i ludzki	28
III ANALIZA SWOT	29
IV OPIS PLANOWANYCH ZADAŃ W PERSPEKTYWIE 7 LAT OD DNIA PRZYJĘCIA PLANU ODNOWY MIEJSCOWOŚCI	32
V OPIS I CHARAKTERYSTYKA OBSZARÓW O SZCZEGÓLNYM ZNACZENIU DLA ZASPOKOJENIA POTRZEB MIESZKAŃCÓW, SPRZYJAJĄCYCH NAWIĄZYWANIU KONTAKTÓW SPOŁECZNYCH, ZE WZGLĘDU NA ICH POŁOŻENIE ORAZ CECHY FUNKCJONALNO – PRZESTRZENNE	34
VI PODSUMOWANIE	35

WSTĘP

Plan Odnowy Miejscowości jest jednym z elementów wpływających na rozwój, odnowę wsi oraz poprawę warunków pracy i życia mieszkańców. Opracowanie i uchwalenie takiego dokumentu stanowi niezbędny warunek przy ubieganiu się o środki finansowe w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007 – 2013.

Podstawą rozwoju miejscowości Głębowice jest dokument pn. „Plan Odnowy Miejscowości Głębowice”, który określa misję, cele i kierunki działania wraz z listą zadań inwestycyjnych. Plan Odnowy Miejscowości jest dokumentem o charakterze planowania strategicznego, jest dokumentem otwartym, dającym możliwość jego aktualizacji w każdym momencie poprzez wspólne i zgodne dopisywanie nowych zadań, jak również zmianę kolejności ich realizacji w zależności od występujących potrzeb społecznych, gospodarczych czy możliwości finansowych.

I. CHARAKTYSTYKA MIEJSCOWOŚCI GŁĘBOWICE

1. Głębowice – część Gminy Wińsko

Wieś Głębowice wchodzi w skład Gminy Wińsko, której powierzchnia wynosi 250 km². Gmina ta położona jest w północno - środkowej części województwa dolnośląskiego i jest częścią powiatu wołowskiego. Duże zróżnicowanie terenu wynikające z położenia w trzech odmiennych regionach geograficznych (Obniżenie Ścinawskie, Wzgórza Trzebnickie i Kotlina Żmigrodzka) powoduje że gmina posiada wysokie walory krajobrazowe i przyrodnicze¹.

Największy obszar w gminie zajmują grunty orne (51 % powierzchni gminy); lasy pokrywają 25 % powierzchni, a łąki i pastwiska - 14 %. Teren gminy charakteryzuje się niskim zagęszczeniem ludności, 1 km² zamieszkuje 35 osób. W 55 wsiach i przysiółkach mieszka (wg stanu na 30.06.2004r.) 8 600 osób. Stanowiło to 18,2% ogólnej liczby mieszkańców powiatu wołowskiego i 0,30% mieszkańców województwa dolnośląskiego. Niewielką przewagę liczbową stanowiły kobiety – 4 354, przy liczbie 4 246 mężczyzn.

Specyfika mikroklimatu Gminy Wińsko i okolic wykorzystywana była już przed wojną w lecznictwie i rehabilitacji dróg oddechowych. Na terenie Gminy Wińsko znajduje się część Parku „Dolina Jezierzycy”, który tworzą urokliwe zakątki starorzeczy Odry i właśnie Jezierzycy .

¹ Informacje pochodzą z oficjalnej strony Gminy Wińsko, www.winsko.pl

Mapa 1: Położenie miejscowości Głębowice w Powiecie Wołowskim.

2. Położenie i ludność

Teren, na którym powstała wieś, geograficznie stanowi północny kraniec Wzgórz Trzebnickich. Ze środkowej części miejscowości promieniście rozchodzą się lokalne drogi: w kierunku północnym droga prowadząca do Biaław Małych i Biaław Wielkich; w kierunku wschodnim do Turzan; w kierunku zachodnim do Rudawy, w kierunku południowym do Trzcinicy Wołowskiej.

W Głębowicach mieszka 314 osób (stan na 31 grudnia 2009 r.)

Tabela 1: Mieszkańcy miejscowości Głębowice – stan na koniec 2009 r.

WYSZCZEGÓLNIENIE	KOBIETY	MĘŻCZYŹNI	RAZEM
Stan ludności ogółem:	165	149	314
Ludność w wieku przedprodukcyjnym (0-17 lat)	45	28	73
Ludność w wieku produkcyjnym: kobiety (18-59 lat) mężczyźni (18-64 lata)	80	104	184
Ludność w wieku poprodukcyjnym: Kobiety (60 lat i więcej) Mężczyźni (65 lat i więcej)	40	17	57

Źródło: Opracowanie własne.

Zabudowa Głębowic ma charakter typowej ulicówki. Budynki jedno i dwukondygnacyjne są kryte dachami spadzistymi. Zabudowa tworzy jednolity układ rozciągnięty wzdłuż drogi powiatowej oraz dróg gminnych. Centrum wsi tworzy zabudowa wokół kościoła parafialnego. W pobliżu znajdują się świetlica wiejska z biblioteką, przystanek autobusowy, szkoła podstawowa oraz sklep. Na krańcu wschodnim wsi jest osiedle 4 bloków, które zamieszkuje około 64 rodziny.

3. Rys historyczny

Dzisiejsza miejscowość Głębowice utworzona została z dwóch historycznie odrębnych, jednak położonych blisko siebie osad: południowej - Trzcinicy Wielkiej i północnej - Głębowic. Po roku 1945 połączono obie miejscowości nadając im nazwę Głębowice. W źródłach historycznych jako pierwsza wzmiankowana była Trzcinica. W bulli wydanej w roku 1245, przez papieża Innocentego IV, miejscowość ta wymieniona została jako posiadłość biskupstwa wrocławskiego. Własnością kapituły wrocławskiej pozostawała jeszcze w wieku XIV. Jak długo stanowiła własność kościelną, nie wiadomo.

Prawdopodobnie do czasów reformacji. Natomiast pierwsza źródłowa wzmianka o Głębowicach pochodzi z roku 1369. Początkowo zapewne była to wieś lokowana na prawie polskim, która w wieku XIV przeniesiona została na prawo niemieckie. W roku 1661 Trzcinicę Wielką, a w roku 1664 Głębowice, zakupił Jan Adam de Garnier, cesarski pułkownik kawalerii. Za zasługi z czasów wojny trzydziestoletniej w roku 1652 Garnier otrzymał od cesarza tytuł barona. W latach 70-tych wieku XVII, Garnier powziął zamiar ufundowania klasztoru karmelitów na terenie swoich posiadłości. Na siedzibę konwentu wyznaczył Trzcinicę Wielką. Kamień węgielny pod budowę klasztoru położony został w roku 1676. W roku 1679 Garnier, jako brat świecki wstąpił do trzcinickiego klasztoru. Rok później zmarł.

W roku 1810 nastąpiła sekularyzacja klasztoru w Trzcinicy Wielkiej. Budynki klasztorne sprzedane zostały ówczesnemu właścicielowi majątku, hrabiemu von Rüdern. W klasztorze umieszczono zarząd dóbr oraz gorzelnię. Kościół klasztorny w Trzcinicy Wielkiej nie został zlikwidowany, gdyż pełnił również funkcję kościoła parafialnego. W roku 1824 Trzcinicę Wielką i Głębowice zakupił radca królewski hrabia Carl Pourtales. W rękach rodziny Pourtales obie miejscowości pozostawały do czasów II wojny światowej. W czasie II wojny światowej, kiedy w Trzcinicy stacjonowały wojska radzieckie wszystkie budynki uległy dużym zniszczeniom.

II. INWENTARYZACJA ZASOBÓW SŁUŻĄCYCH ODNOWIE MIEJSCOWOŚCI

1. Zasoby przyrodnicze

Znaczną część powierzchni wokół Głębowic zajmują lasy bogate w rzadkie i często chronione gatunki roślin i zwierząt. Głębowice z 3 stron sąsiadują z ostoją „Dolina Łachy”, która objęta jest konwencją Natura 2000, jako szczególnie cenną dla Europy. Dolina Łachy stanowi specjalny obszar ochrony siedlisk o powierzchni 910,7 ha, który obejmuje fragment doliny rzeki Łachy (lewobrzeżnego dopływu Baryczy) na długości 10 km. Ponad połowa obszaru to nizinne łąki i pastwiska. Pozostałą część obszaru zajmują lasy, wśród nich wiele fragmentów o charakterze naturalnym. Występują tam siedliska z Załącznika I Dyrektywy Siedliskowej:

- bory i lasy bagienne,
- grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny,
- lasy łęgowe i nadrzeczne zarośla wierzbowe,
- murawy kserotermiczne (priorytetowe są tylko murawy z istotnymi stanowiskami storczyków),
- nizinne i podgórskie rzeki ze zbiorowiskami włosieniczników,
- niżowe i górskie łąki użytkowane ekstensywnie,
- wydmy śródlądowe z murawami szczotlichowymi,
- zmiennowilgotne łąki trzęślicowe.

Na siedliskach podmokłych występuje wiele gatunków płazów z załącznika II Dyrektywy Siedliskowej oraz Załącznika I Dyrektywy Ptasiej, w tym gatunki priorytetowe(*):

- kozioróg dębosz - bezkręgowiec
- mopek - ssak
- nocek duży - ssak
- bóbr europejski - ssak
- wydra - ssak
- kumak nizinny - płaz
- traszka grzebieniasta - płaz
- różanka - ryba
- piskorz - ryba
- koza - ryba
- modraszek telejus - bezkręgowiec
- modraszek nausitous - bezkręgowiec

- barczatka kataks - bezkręgowiec
- pachnica dębowa * - bezkręgowiec

Zdj. 1: Obszar Natura 2000 – Dolina Łachy

Na terenie Doliny Łachy istnieje siedem społecznych rezerwatów Polskiego Towarzystwa Przyjaciół Przyrody "proNatura": Bielawka (1 ha), Colin (10 ha), Długas (35 ha), Kumaki (15 ha), Polder (69 ha), pro Natura (3,5 ha), Ruskie Łąki (40 ha). W okolicach Doliny Łachy leżą dwa parki krajobrazowe: Doliny Baryczy i Doliny Jezierzycy, w których wyznaczono szereg szlaków do uprawiania turystyki rowerowej i pieszej.² Poniższa mapa przedstawia sieć szlaków rowerowych w powiecie wołowskim.

W Głębowicach znajdziemy także przyrodniczą ścieżkę edukacyjną Żurawie siedliska. Ma ona długość 3,2 km i biegnie pośród lasów, łąk i pól na terenie położonym na północ od Głębowic. Ścieżka zaczyna się przy szkole podstawowej, tworzy pętlę. Wiedzie początkowo przez park podworski, dalej przez pola w kierunku lasu, następnie groblą wzdłuż nieistniejącego obecnie stawu do tzw. Dużego Stawu. Stąd przez podmokłe lasy, społeczny rezerwat przyrody PTPP „pro Natura” – „Colin”, lasy gospodarcze do łąk, gdzie pętla się zamyka.

² www.przyroda.polska.pl

Mapa 2: Sieć szlaków rowerowych Powiatu Wołowskiego.

2. Zasoby dziedzictwa kulturowego

Kościół parafialny p.w. Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel

Jak już wcześniej wspomniano fundatorem kościoła w Głębowicach był Jan Adam de Garnier, dlatego historia tego zabytku nierozzerwalnie wiąże się z biografią Garniera.

Jan Adam de Garnier urodził się 2 lutego 1613 r. w Ensisheim na terenie Alzacji, jako syn przybocznego lekarza i zarazem zarządcy dóbr, arcyksięcia Maksymiliana Austriackiego, który nosił tytuł doktora medycyny i filozofii. Matka Anna Müllerin wychowała 8 dzieci, z których najmłodszy był fundatorem w Głębowicach. Jan Adam de Garnier studiował w młodości filozofię u jezuitów w Besançon pod kierunkiem profesora o. Albi. Studia te ukończył w 1632 roku, z najwyższą oceną „summa cum laude”. Gdy miał lat 26, w 1640 r. zaciągnął się do wojsk cesarskich pod dowództwem Melchiora Hatzfelda, osiadłego potem w Żmigrodzie. Jako oficer musiał się wyróżniać, o czym świadczy tytuł barona, który mu przyznał cesarz Ferdynand II w 1652 r. a także dwugłowy orzeł cesarski dodany mu do herbu. Niewątpliwie też w dowód zaufania i wdzięczności za zasługi otrzymał w 1660 r. urząd starosty książęcego w Żaganiu, w pobliżu którego nabył też jakieś posiadłości. Ale już wówczas Jan Adam de Garnier był wierny swojej dewizie rodowej: „*Time Deum, honora principem*” (Boga się lękaj, księcia szanuj), służąc bowiem cesarzowi, pamiętał o zbawieniu duszy. W związku z tym wspierał fundacjami jezuitów, z którymi czuł się związany od czasów uniwersyteckich. Utrzymywał też własnym kosztem 50 alumnów seminarium jezuickiego oraz 12 muzyków. Widzieć w nim należy typowego reprezentanta epoki, w którego osobowości w sposób charakterystyczny dla baroku łączyła się żołnierska bezwzględność z troską o innych i głęboką wiarą religijną.

O wzniesieniu na terenie swych dóbr kościoła myślał zapewne w roku 1675, kiedy polecił usunąć resztki posadzki pozostałe po starym kościele w Trzcinicy. Myśl o założeniu klasztoru i dokonaniu w nim żywota powstała podobno w czasie pielgrzymki jaką odbył Garnier do Rzymu i Loreto, odwiedzając również Asyż. Początkowo, ze względu na brata zamierzał zwrócić się do kapucynów³, zmienił jednak zamiar podczas podróży jaką w zimie 1676 r. odbył do Cieplic. Zatrzymał się wówczas podobno przejazdem w klasztorze karmelickim w Strzegomiu na nocleg i atmosfera domu zakonnego mnichów z góry Karmel tak go urzekła, że to ich właśnie postanowił sprowadzić do swych posiadłości, poświęcając im znaczną część swego majątku a także troskę o własną duszę.

W centrum pobożności „Braci Najświętszej Panny Maryi z Góry Karmel”, znajdowała się postać Matki Boskiej, do której należało stale się modlić, czcić i naśladować. Pobożność ta znalazła m. in. wyraz w propagowaniu przez zakon obyczaju noszenia szkaplerza, który w 1251 roku generałowi

³ Richard Mager, Jesuitenbesitz im Wohlrauer Kreise [w:] HKW 10/1931, s. 43.

zakonu Szymonowi Stockowi miała przekazać sama Maryja, wraz z obietnicą, że kto umrze nosząc go za życia, nie dozna potępienia wiecznego.⁴

Z takim to zgromadzeniem postanowił związać ostatnie lata swojego życia zasłużony pułkownik kawalerii cesarskiej, baron Jan Adam de Garnier. Zamiar, który dojrzał ostatecznie pamiętnego wieczoru 4 lutego 1676 r. w czasie pierwszej wizyty w klasztorze karmelitów w Strzegomiu, skonkretyzował się 12 marca, kiedy wracając z Cieplic pułkownik wręczył przebywającemu wówczas w tym mieście generalnemu komisarzowi zakonu akt zawierający wstępne oświadczenie woli założenia fundacji „Lehrknaben Institut” oraz przyrzeczenie przekazania wkrótce na jej poczet kapitału w wysokości 20 tysięcy talarów. W zamian za to zakonnicy mieli zobowiązać się do odprawienia określonej ilości mszy za duszę pułkownika oraz utrzymania i kształcenia 12 ubogich chłopców, którzy powinni codziennie modlić się z małego psalterza do Matki Boskiej. Ponadto karmelici powinni odznaczać się gościnnością i dbać o to aby wybudowany klasztor znajdował się zawsze w należytym stanie. W klasztorze tym ma zamieszkiwać dwunastu zakonników, nie mniej jednak niż ośmiu⁵, oraz pięciu braci – laików, bez wyższych święceń, ale traktowanych tak jak domownicy z zapewnieniem wszystkiego co niezbędne. Ten punkt dodał zapewne Garnier, z myślą o sobie samym, planując wstąpienie do klasztoru. Ostateczne podpisanie aktu fundacyjnego przez Garniera i prowincjała karmelitów o. Bernarda od Obrazu Maryi nastąpiło w Lubielu 31 lipca 1676 r. W dokumencie tym wyasygnował fundator karmelitom sumę 10 tysięcy talarów, jako kapitał zabezpieczony hipotecznie na jego dobrach, z którego miało być wypłacane kwartalnie 150 talarów na utrzymanie mnichów, w połowie gotówką, w połowie zaś w naturze.

⁴ Henryk Szemborski, Późnobarokowe wyposażenie rzeźbiarskie w pokarmelickim kościele p. w. Św. Eliasza Proroka w Głębowicach koło Wołowa. Praca magisterska pod kier. Mieczysława Złata. Wrocław 1988, s. 9.

⁵ WAP Wrocław, Rep. 122, 2 nr 2 pudło 1.

Akt fundacyjny wraz z prośbą o zezwolenie na budowę kościoła oraz założenie przy nim parafii został wysłany do kardynała Fryderyka Heskiego, biskupa wrocławskiego. Ponieważ kardynał był jego przyjacielem, nie miał widać wątpliwości Garnier, że otrzyma zgodę, skoro po niespełna miesiącu od spisania aktu rozpoczęto budowę klasztoru od założenia kamienia węgielnego⁶ w dniu 23 sierpnia 1676 r. Rzeczywiście zgoda została wydana 11 lutego 1677 r. i przekazana o. Chryzostomowi od św. Jana, pełniącemu funkcję przeora w Trzcinicy. Zdopingowało to Garniera do sporządzenia następnego aktu fundacyjnego, w którym przekazał karmelitom kolejne 10 tysięcy talarów a ponadto dwie wsie: Małą Trzcinicę, wraz ze znajdującą się tam winnicą na górze, młynem i stawem oraz Łażnicę koło Żmigrodu. Kolejna darowizna nastąpił 2 kwietnia 1678 r. w sporządzonym wówczas notarialnym akcie nadawał Garnier karmelitom na własność teren, na którym położony jest klasztor, cmentarz, ogród, staw rybny oraz wodociąg przebiegający w linii prostej w Małej Trzcinicy, a oprócz tego jeszcze młyn nad stawem w Czaplunku i cegielnię. Cała parcela w Trzcinicy Wielkiej, która w ten sposób przeszła na karmelitów miała w efekcie 740 stóp długości i 358 szerokości, tj. obejmowała 27 tysięcy m².

⁶ Richard Mager, Gründung... op. cit., s. 81-82. Friedrich Albert Zimmermann, Beytraege zur Beschreibung von Schlesien. Bd. VII, Brieg 1787, s. 406, podaje datę położenia kamienia węgielnego: 1677 oraz informację, że w uroczystości wziął udział biskup wrocławski Fryderyk Heski.

Podarował też wówczas Garnier klasztorowi wzgórze w Małej Trzcinicy, na którym mieli zakonnicy zbudować erem złożony z pojedynczych domków skupionych wokół kościoła. Ten ostatni dar przekazany został w 1679 r., kiedy wstąpił on jako świecki brat do zakonu, zamieszkując w klasztorze, który powstał z jego inicjatywy. Umarł tam w rok później – 21 października 1680 i został pochowany w krypcie pod ołtarzem, wraz z innymi karmelitami⁷.

Wśród tych pośpiesznych, podejmowanych jakby w obliczu śmierci, zabiegów wokół fundacji, wymienić także należy spisanie testamentu, który został sporządzony jeszcze 23 kwietnia 1676 r. a więc w okresie, kiedy przygotowywano główny akt fundacyjny. W testamencie tym zatroszczył się również Garnier o karmelitów. Przeznaczył 30 tys. talarów na wybudowanie trzech dalszych klasztorów: w Strzegomiu, Koźuchowie i Wołowie.

W roku 1682 miał miejsce pożar klasztoru, który wybuchł prawdopodobnie na skutek celowego podpalenia. Kompleks odbudowany został w roku 1686. Zarówno kościół jak i klasztor były budowlami skromniejszymi od obecnych. W roku 1743 wybuchł kolejny pożar. Odbudowę kościoła i klasztoru zakończono w roku 1746. Natomiast kompletowanie wyposażenia świątyni trwało do roku 1762. W trakcie odbudowy zarówno klasztor, jak i kościół uzyskały bardziej okazały charakter. W niezmienionej postaci pozostała część kościoła przeznaczona dla zakonników. Gruntownie przebudowano także klasztor. Budynek klasztorny nadbudowany został o jedną kondygnację. Zakrojone na tak wielką skalę, zmiany, związane być może były z rosnącym wciąż ruchem pielgrzymkowym. W Głębowicach odbywały się, bardzo uroczyste nabożeństwa związane z odpustem u dniu patrona kościoła, św. Eliasza oraz kultem cudownej figurki Matki Boskiej Szkaplerznej (figurka ta zaginęła w roku 1863).

Akt fundacyjny zobowiązywał do utrzymywania i nauki 12 ubogich chłopców, pochodzących ze wsi podległych klasztorowi. W praktyce rekrutowano ich z Małej Trzcinicy, bo Łaźnica była zbyt daleko. Nauka ograniczała się, do czytania, pisania, rachowania i katechizmu. W klasztorze powstała jednak także z czasem szkoła dla 50 szlacheckich młodzieńców z okolicznych domów⁸. W związku z tym istniała też tutaj biblioteka, która w 1810 liczyła 2374 tomy. Były to przeważnie książki liturgiczne, śpiewniki, rozprawy teologiczne, choć nie brakowało wśród nich także rzadkich druków świeckich, szczególnie klasyków literatury greckiej i rzymskiej. W klasztorze funkcjonowała także apteka i ambulatorium.

W roku 1810 nastąpiła sekularyzacja klasztoru w Trzcinicy Wielkiej. Budynki klasztorne sprzedane zostały ówczesnemu właścicielowi majątku, hrabiemu von Rüdern. W klasztorze umieszczono zarząd dóbr oraz gorzelnię. Kościół klasztorny w Trzcinicy Wielkiej nie został

⁷ Richard Mager, op. cit., s. 81 – 84.

⁸ Ryszard Ergetowski, op. cit., s. 162.

zlikwidowany, gdyż pełnił również funkcję kościoła parafialnego. Sytuacja majątkowa karmelitów w Trzcinicy, z biegiem czasu ulegała pogorszeniu a nie polepszeniu. Na komisarzu Büschingu przybyłym w 1812 r. do klasztoru celem przejęcia na rzecz państwa tutejszej biblioteki duże wrażenie zrobiło ubóstwo. Pierwotnie klasztor, jak wiemy, został wyposażony przez fundatora w dochody płynące z dwóch wiosek – Małej Trzcinicy i Łażnicy. Wyraźny zakaz cesarski uniemożliwiał jednak klasztorowi pozyskiwanie innych tego rodzaju źródeł finansowania. Darowizna Garniera obejmowała również dwa młyny, browar, winnicę, ogród oraz 5 małych stawów rybnych, w których hodowano głównie karpie. Klasztor zdobył się na założenie jeszcze trzech nowych⁹. O ile większość tych majątności służyła zapewne bezpośredniemu zaspokojeniu potrzeb zakonników i będących na ich utrzymaniu uczniów, o tyle stawy mogły przynosić także i dochód, mimo że ryby (wobec zakazu jedzenia mięsa) musiały stanowić podstawowy składnik wyżywienia mieszkańców klasztoru. W roku 1824 Trzcinicę Wielką i Głębowice zakupił radca królewski hrabia Carl Pourtales. W rękach rodziny Pourtales obie miejscowości pozostawały do czasów II wojny światowej. W czasie II wojny światowej, kiedy w Trzcinicy stacjonowały wojska radzieckie wszystkie budynki uległy dużym zniszczeniom.

W roku 1996 grupa antropologów z Uniwersytetu Wrocławskiego i Polskiej Akademii Nauk uporządkowała wszystkie trumny znajdujące się w krypcie kościoła, w tym trumnę Jana Adama de Garniera. Na podstawie czaszki zrekonstruowano wygląd twarzy fundatora Jana Adama de Garniera (kolejne etapy na zdjęciu nr 2 poniżej).

W roku 2002 dokonano wymiany poszycia dachowego kościoła i plebanii. W kolejnych latach dokonano odnowienia wszystkich obrazów w kościele, 4 ołtarzy bocznych, ambony i empory. Obecnie trwa remont skrzydła południowo – zachodniego zespołu poklasztornego.

W 2005 roku Szkole Podstawowej w Głębowicach nadano imię Jana Adama de Garniera. Uczniowie tejże szkoły co roku w rocznicę jego śmierci przygotowują wspomnienie o patronie szkoły i fundatorze kościoła, które jest prezentowane zarówno w szkole jak i w kościele parafialnym. Co roku

⁹ Richard Mager, Eine frühere... op. cit., s. 53.

w kościele także, organizowane jest spotkanie grup Anonimowych Alkoholików z Wrocławia. Kościół parafialny jako obiekt zabytkowy ze względu na wysoką wartość historyczną i artystyczną udostępniany jest dla turystów. W sezonie turystycznym obiekt odwiedzają liczne wycieczki autokarowe i rowerowe.

Na zdjęciach nr 3-8, porównanie stanu obiektu klasztornego obecnie oraz w przeszłości.

Pomnik św. Jana Nepomucena

Przed kościołem parafialnym znajduje się piękna figura św. Jana Nepomucena na kolumnie ustawionej na cokole. Na nim widnieje herb fundatorów z inicjałami LHFYG oraz płaskorzeźbione sceny: Spowiedzi Królowej, Topienie w Wełławie i postaci Świętego Wacława. Są zamieszczone także lata renowacji - rok 1803, 1851, 1966.

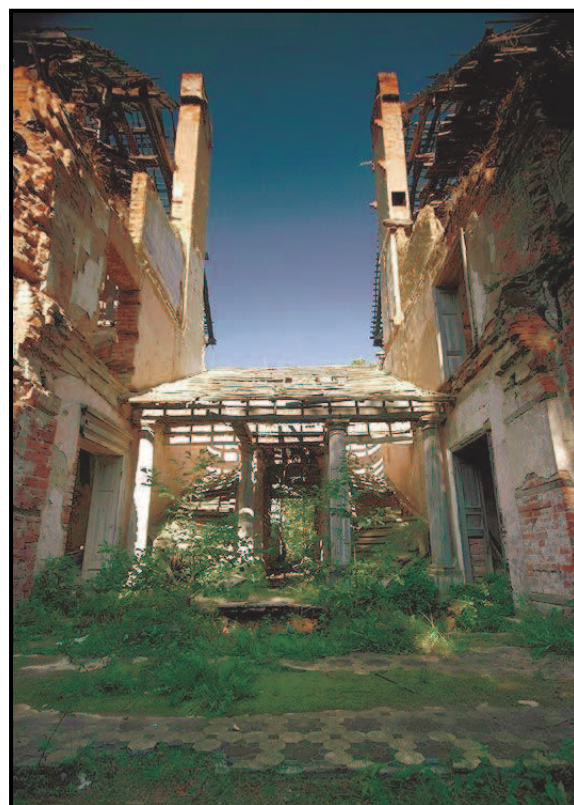

Zdj. 9: Figura św. Jana Nepomucena

Pałac i park

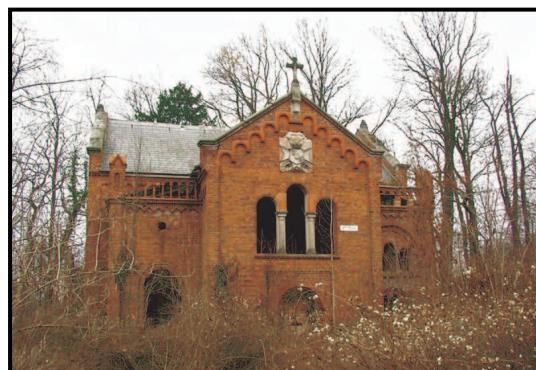
W roku 1824 Trzcinicę Wielką i Głębowice zakupił radca królewski hrabia Carl Pourtales. W rękach rodziny Pourtales obie miejscowości pozostawały do czasów II wojny światowej. Po 1824 r. powstał klasycystyczny pałac w Głębowicach o powierzchni ok. 2,5 tys. m². Rozplanowany na rzucie podkowy, z owalnym salonem, trzytraktowy, trzykondygnacyjny o elewacjach ozdobionych festonami i płaskorzeźbami. W skład zespołu wchodził też park o powierzchni 38,5 ha oraz dwa stawy o powierzchni 8 ha. Po wojnie obiekt użytkowany był przez PGR. Zarówno pałac (nr 457/W z dnia 29.10.1980r.) i park (nr 535/W z dnia 31.01.1984 r.) są wpisane do rejestru zabytków. Obecnie są własnością osoby prywatnej i popada w ruinę. W parku znajdują się 74 rodzaje drzew i krzewów chronionych w tym m. in. dąb szypułkowy o obwodzie 6,70 m. Na zdjęciach 10-15 porównano obecny stan zachowania pałacu i ten na widokówkach z czasów świetności.

Kaplica pałacowa

W parku znajduje się także kaplica pałacowa, w której znajdują się płyty nagrobne właścicieli założenia parkowego: Jamesa von Pourtales, Berthe von Pourtales, Carla von Pourtales, Agnes Gryfin von Pourtales, z domu Gräfin von Wylich.

Zdj. 16, 17: Kaplica pałacowa rodu Pourtales (stan obecny).

Oranżeria

W pobliżu pałacu znajduje się budynek oranżerii wzniesiony na planie ośmiokąta, do której przyłączono dom ogrodnika wybudowany na planie prostokąta. Od wschodu znajdowała się szklarnia. Jeszcze w I poł. XX wieku dach oranżerii był szklany, później pokryto go papą.

Zdj. 18: Oranżeria tzw. dom ogrodnika.

3. Infrastruktura Społeczna

3.1 Oświata

W Głębowicach znajduje się Szkoła Podstawowa im. Jana Adama de Garniera. Do szkoły uczęszcza około 50 uczniów. Budynek szkoły powstał w okresie powojennym. W budynku szkoły jest 8 sal lekcyjnych, pracownia komputerowa, biblioteka, gabinet dyrektora, pokój nauczycielski, sekretariat. W budynku obok szkoły znajduje się również stołówka szkolna i boisko wiejskie, na którym odbywają się także lekcje wychowania fizycznego na świeżym powietrzu. Szkoła nie posiada zaplecza do realizacji programu wychowania fizycznego, w postaci sali gimnastycznej, co jest problemem i utrudnieniem zwłaszcza w okresie zimowym. Wyposażenie pracowni komputerowej również wymaga modernizacji. Uczniowie w wieku gimnazjalnym dojeżdżają do gimnazjum w Wińsku. Dowóz uczniów organizuje gmina. Młodzież licealna korzysta przede wszystkim z oferty edukacyjnej miasta Wołowa. Na terenie szkoły odbywają się zajęcia pozalekcyjne: kółko informatyczne, matematyczne, teatralne.

Zdj. 19: Portret Jana Adama de Garniera

3.2 Ochrona zdrowia

Mieszkańcy korzystają z usług medycznych świadczonych w miejscowym ośrodku zdrowia w Głębowicach. 3 razy w tygodniu przyjeżdża lekarz rodzinny. Poradnie specjalistyczne oraz najbliższy szpital znajdują się w Wołowie. Na terenie gminy Wińsko usługi medyczne świadczone są przez Zespół Publicznych Zakładów Lecznictwa Ambulatoryjnego w Krzelowie.

3.3 Kultura

We wsiach na terenie gminy Wińsko głównymi ośrodkami kultury są świetlice. W świetlicy w Głębowicach mieszczą się: duża sala z kominkiem, sala z zapleczem kuchennym, toalety. W budynku świetlicy, mieści się także biblioteka wiejska. Służy ona dzieciom, młodzieży oraz dorosłym nie tylko dużym księgozbiorem ale także kilkoma stanowiskami z komputerem z dostępem do sieci Internetowej.

Zdj. 20: Świetlica wiejska.

3.4 Sport i rekreacja

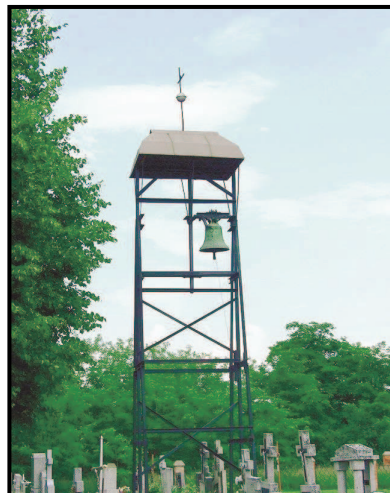
W Głębowicach jest jedno niepełnowymiarowe boisko do piłki nożnej. Funkcjonuje klub piłkarski „Zryw Głębowice”. We wsi nie ma bazy do aktywnego spędzania wolnego czasu. W 2009 roku zbudowano przy boisku plac zabaw dla dzieci.

Zdj. 21, 22: Plac zabaw i teren rekreacyjno - sportowy.

3.5 Cmentarz

W pobliżu osiedla bloków znajduje się cmentarz parafialny. Parafia Rzymsko – Katolicka p.w. NMP z Góry Karmel w Głębowicach zakupiła od Gminy Wińsko grunt na powiększenie cmentarza, w celu m. in. budowy kaplicy cmentarnej.

Zdj. 23: Dzwonnica na cmentarzu parafialnym.

3.5 Obiekty i tereny

W Głębowicach znajdują się również inne obiekty:

- magazyn zboża – będący własnością parafii, obecnie dzierżawiony na cele gospodarcze,

Zdj. 24: Budynek magazynu zbożowego.

- pomnik ku czci ofiar I wojny światowej.

Zdj. 25: pomnik.

4. Infrastruktura techniczna

4.1 Infrastruktura drogowa i komunikacja

Główną arterią wsi jest droga powiatowa nr 1114D. Stan dróg gminnych ulega sukcesywnie poprawie. W ostatnim czasie został wyremontowany odcinek z Głębowic do Turzan, a także do budynków mieszkalnych znajdujących się za mleczarnią. Brakuje drogi dojazdowej do gruntów rolnych w kierunku Brzózki, a także dróg wewnętrznych, chodników i parkingów na osiedlu bloków w Głębowicach. W całej miejscowości wzdłuż jezdni są wybudowane chodniki.

Usługi przewozowe świadczy PKS Wołów. Brak jest połączenia autobusowego z Wińskiem – siedzibą gminy. Do Wołowa, miasta powiatowego, autobus kursuje raz dziennie i tylko w roku szkolnym. Układ dróg przedstawia mapa nr 3.

4.2 Telekomunikacja

Obszar Głębowic obsługiwany jest przez centralę telefoniczną w Wołowie. Mieszkańcy mogą również korzystać z telefonii komórkowej. Inną sprawą jest dostęp do Internetu i stopień jego wykorzystania przez potencjalnych użytkowników. Tylko część mieszkańców ma dostęp do Internetu. Dostęp do Internetu zapewnia częściowo TP S.A. Orange oraz operatorzy telefonii komórkowej. W centrum miejscowości mieszkańcy mogą korzystać z Internetu wykorzystując łącza radiowe. Mieszkańcy Gminy Wińsko nie mają dostępu szerokopasmowego Internetu. Dzieci i młodzież mają możliwość korzystania z sieci internetowej w szkole oraz w bibliotece wiejskiej.

4.3 Zaopatrzenie w ciepło, gaz, wodę

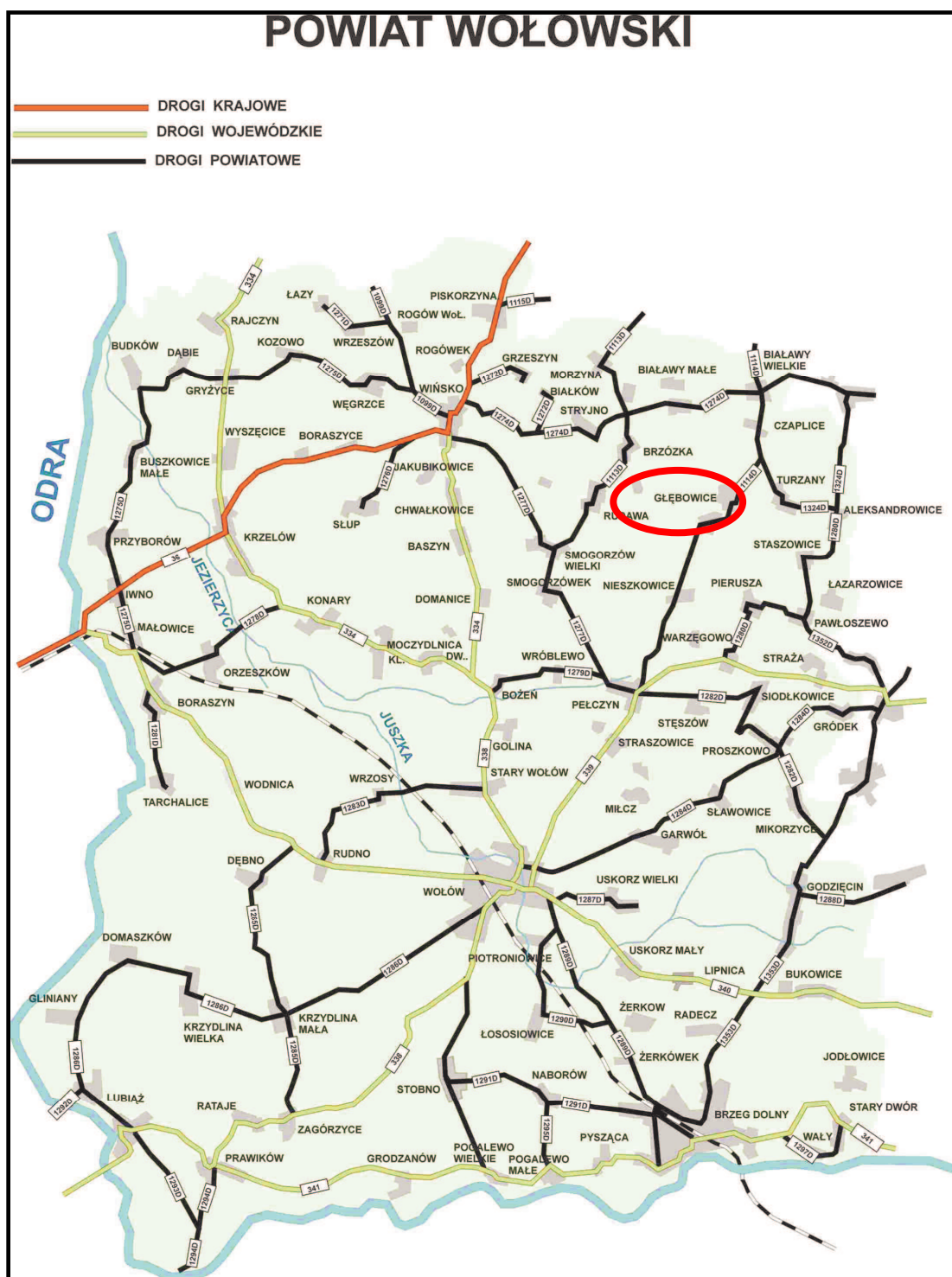
W Głębowicach nie ma dostępu do gazu sieciowego. Gospodarstwa domowe korzystają z gazu ciekłego propan-butan. Zaopatrzenie w ciepło opiera się głównie na indywidualnym sposobie ogrzewania. Mieszkańcy wykorzystują jako paliwo przede wszystkim węgiel i drewno. Wieś Głębowice jest zaopatrywana w wodę z ujęcia w Turzanach.

4.4 Kanalizacja

Niestety miejscowość nie posiada kanalizacji sanitarnej. Ścieki są gromadzone w przydomowych zbiornikach bezodpływowych. Ich opróżnianie odbywa się za pomocą pojazdów asenizacyjnych, następnie ścieki są przekazywane do gminnej oczyszczalni ścieków w Wińsku.

4.5 Gospodarka odpadami

Każde z gospodarstw domowych ma podpisaną umowę z firmą zewnętrzną, która wywozi odpady wg harmonogramu ustalonego ze zleceńodawcami. W centrum wsi, postawione są pojemniki do selektywnej zbiórki odpadów.

Mapa 3: Układ dróg w Powiecie Wołowskim.

5. Gospodarka i rolnictwo

Wińsko jest gminą typowo rolniczą. Największy obszar w gminie zajmują grunty orne i stanowią 51% powierzchni gminy, natomiast lasy stanowią 25% powierzchni, a łąki i pastwiska 14%. Rolnictwo w gminie Wińsko jest podstawowym sektorem gospodarki lokalnej. Liczba gospodarstw rolnych ogółem wynosi 1585, w tym przeważają gospodarstwa o powierzchni od 1 do 2 ha (stanowią 38% gospodarstw) oraz od 2 do 5 ha (28%). Jest też spora liczba gospodarstw o powierzchni przekraczającej 15 ha (10%). Rolnictwo jest podstawowym sektorem gospodarki lokalnej. Według danych z Powszechnego Spisu Rolnego z 2002 r. na terenie gminy 40% społeczności lokalnej posiadało dochody z działalności rolniczej i pracy najemnej, 30% z pracy najemnej, 13% wyłącznie z działalności rolniczej. Tylko 5% gospodarstw domowych uzyskiwało dochody z działalności pozarolniczej.

6. Rynek pracy

Lokalny rynek pracy nie zapewnia pełnego zatrudnienia dlatego też społeczność Głębowic została również dotknięta problemem bezrobocia. Bezrobocie jest zjawiskiem negatywnym nie tylko dla osób nim dotkniętych, ale odbija się negatywnie na funkcjonowaniu całego społeczeństwa. Aktywna polityka rynku pracy ma za zadanie przede wszystkim zmniejszenie rozmiarów bezrobocia poprzez aktywizację zawodową bezrobotnych, podnoszenie produktywności siły roboczej oraz weryfikację gotowości bezrobotnych do pracy. Istotny w tej kwestii jest również wiek, wykształcenie i staż pracy bezrobotnych. Stosunkowo mało jest osób bezrobotnych z wyższym, średnim, czy średnim zawodowym wykształceniem co oznacza, że wykształcenie jest miarą zdobycia poszukiwanego zatrudnienia. Charakterystyka bezrobotnych według stażu pracy również może dać obraz przejściowego problemu bezrobocia w grupie osób, które zakończyły edukację szkolną i poszukują pracy poprzez wszystkie dostępne formy lub są to osoby nigdy nie pracujące i nie wykazujące aktywności do podjęcia pracy. Mieszkańcy znajdują zatrudnienie głównie w zakładach znajdujących się w Wołowie (Zakład Karny), Wińsku, Brzegu Dolnym (PCC Rokita).

Plan Odnowy Miejscowości - Głębowice

Tabela 2: Bezrobotni w Powiecie Wołowskim wg stanu 31.12.2008r.

POWIAT: wołowski			
Wyszczególnienie		BEZROBOTNI	
		razem	kobiety
WIEK W LATACH	15 - 17	0	0
	18 - 24	567	350
	25 - 34	667	445
	35 - 44	399	255
	45 - 54	654	347
	55 - 59	207	62
	60 - 64	25	X
WYKSZTAŁCENIE	WYŻSZE	131	90
	POLICEALNE I ŚREDNIE ZAWODOWE	496	318
	ŚREDNIE OGÓLNOKSZTAŁCĄCE	357	255
	ZASADNICZE ZAWODOWE	803	423
	GIMNAZJALNE I PONIŻEJ	732	373
CZAS POZOSTAWANIA BEZ PRACY	do 1 miesiąca	316	150
	1 - 3 miesiące	615	309
	3 - 6 miesięcy	373	201
	6 - 12 miesięcy	368	230
	12 - 24 miesiące	325	218
	powyżej 24 miesięcy	522	351
OGÓŁEM		2519	1459

Źródło: Powiatowy Urząd Pracy w Wołowie

7. Kapitał społeczny i ludzki

Mieszkańcy Głębowic są aktywną społecznością lokalną. Wykazują swą pomoc przy remoncie kościoła, pracach w szkole i organizacji festynów. Istnieje Koło Gospodyń Wiejskich, które przygotowuje np. wigilię dla seniorów, poczęstunek z okazji Dnia Babci i Dziadka oraz dożynek gminnych. W kwietniu 2011r. roku powstał zespół „Głębowiczanie”, który kultywuje ludowe tradycje. Uczestniczy on w wielu przeglądach i festiwalach piosenki ludowej. Prężnie także działa Parafialny Oddział Caritas, który m. in. z okazji świąt Wielkanocnych i Bożego Narodzenia organizuje świąteczny kiermasz. Problemem jest

jednak brak stowarzyszeń, grup aktywności, które są uprawnione do pozyskiwania funduszy np. unijnych. Brak jest także oferty zajęć lub szkoleń dla dorosłych, dotyczących rozwoju agroturystyki, pozyskiwania funduszy na rozpoczęcie działalności gospodarczej itp.

Zdj. 26, 27: Zespół ludowy „Głębowiczanie”.

Zdj. 28, 29: Świąteczne kiermasze organizowane przez Parafialny Caritas.

III. ANALIZA SWOT

Nazwa SWOT jest akronimem angielskich słów *Strengths* (mocne strony), *Weaknesses* (słabe strony), *Opportunities* (szanse w otoczeniu), *Threats* (zagrożenia w otoczeniu). Jest ona efektywną metodą identyfikacji słabych i silnych stron organizacji oraz badania szans i zagrożeń jakie stoją przed sołectwem. SWOT zawiera określenie czterech grup czynników:

- „mocnych stron” – uwarunkowań wewnętrznych, które stanowią silne strony wsi i które należy wykorzystać sprzyjając będą jej rozwojowi (utrzymać je jako mocne, i na których należy oprzeć jej przyszły rozwój);
- „słabych stron” – uwarunkowań wewnętrznych, które stanowią słabe strony wsi i które niewyeliminowane utrudniać będą jej rozwój (ich oddziaływanie należy minimalizować);
- „szans” - uwarunkowań zewnętrznych, które nie są bezpośrednio zależne od zachowania społeczności sołectwa, ale które mogą być traktowane jako szanse i przy odpowiednio podjętych przez nią działaniach, wykorzystane jako czynniki sprzyjające rozwojowi wsi;
- „zagrożeń” - uwarunkowań zewnętrznych, które także nie są bezpośrednio zależne od zachowania społeczności sołectkiej, ale które mogą stanowić zagrożenie dla jej rozwoju (należy unikać ich negatywnego oddziaływania na rozwój wsi).

Przedstawiona poniżej analiza mocnych i słabych stron oraz szans i zagrożeń jest syntezą poszczególnych obszarów życia społeczno-gospodarczego wsi. Poniższy zbiór informacji o mocnych i słabych stronach wsi i stojących przed nią szansach i zagrożeniach jest uzgodnioną wypadkową wiedzy o stanie i potrzebach Głębowic ułożonych przekrojowo (w ramach poszczególnych obszarów życia społeczno - gospodarczego). Analiza SWOT jest kontynuacją i podsumowaniem diagnozy stanu wsi i w niej znajduje uzasadnienie większość rozstrzygnięć.

Tabela 3: Analiza SWOT miejscowości Głębowice

MOCNE STRONY	SŁABE STRONY
• bogate dziedzictwo kulturowe (zabytki, obiekty historyczne); • bliski dostęp do placówek oświatowych; • wysoki poziom nauczania w szkole podstawowej; • sieć wodociągowa i telefoniczna; • zwiększone zainteresowanie mieszkańców estetyką otoczenia; • potencjał dla rozwoju agroturystyki – walory krajoznawczo – turystyczne (Natura 2000 - Dolina Łachy); • teren czysty ekologicznie; • dużo terenów zielonych i lasów wokół miejscowości;	• zły stan techniczny wartościowego obiektu zabytkowego; • wysoka stopa bezrobocia, zwłaszcza wśród kobiet; • brak kanalizacji; • brak kompleksowej oferty i informacji turystycznej; • słabo rozwinięta działalność pozarolnicza; • zbyt małe wsparcie osób działających społecznie oraz inicjatyw społecznych; • niewystarczająca promocja walorów miejscowości i jej otoczenie (w tym np. w Internecie); • niski przyrost naturalny; • zły stan techniczny dróg lokalnych;
SZANSE	ZAGROŻENIA
• możliwość uzyskania dofinansowania z funduszy unijnych oraz źródeł zewnętrznych; • pozyskanie środków od sponsorów; • realizacja wielu inwestycji budowlanych i przedsięwzięć mających na celu wzrost standardu życia w miejscowości; • gazyfikacja i kanalizacja; • poprawa stanu infrastruktury drogowej; • szanse związane z dynamicznym rozwojem turystyki w Polsce – rozwój ekoturystyki oraz sentymentalnej i agroturystyki; • wzrost zainteresowania czynnym wypoczynkiem i zdrowym trybem życia; • promocja miejscowości w regionie; • aktywizacja mieszkańców wsi; • prowadzenie kursów i szkoleń; • możliwość prowadzenie dodatkowych zajęć dla dzieci; • współpraca z lokalnym samorządem, LGD, nadleśnictwem;	• brak integracji społeczności lokalnej • nieuzyskanie przez miejscowość dofinansowania na realizację priorytetowych projektów modernizacji miejscowości; • emigracja zarobkowa młodzieży; • bieda, niskie dochody wielu gospodarstw domowych; • mała skuteczność edukacji ekologicznej; • wysokie koszty inwestycji infrastrukturalnych; • niska opłacalność produkcji rolnej; • wysokie koszty podejmowania działalności gospodarczej; • skomplikowane procedury przy przygotowaniu wniosków o wsparcie dla rolników; • zagrożenie patologiami wielu rodzin (alkoholizm); • brak środków na inwestycje; • brak stabilności w polityce wspierania rozwoju obszarów wiejskich i gospodarki rolnej;

Opracowanie własne

Realizacja Planu Odnowy Wsi Głębowice przyczynia się także do:

- podniesienia atrakcyjności wsi Głębowice a także całego obszaru Dolnego Śląska z punktu widzenia mieszkańców, turystów oraz inwestorów, co w konsekwencji przełoży się na ekonomiczny rozwój kraju poprzez tworzenie nowych miejsc pracy i podnoszenie jakości życia mieszkańców,
- budowania poczucia tożsamości regionalnej i narodowej oraz integracji społeczności lokalnych,
- wzrostu znaczenia kultury i turystyki jako czynników stymulujących rozwój społeczno-gospodarczy województwa dolnośląskiego,
- popularyzacji Dolnego Śląska jako miejsca o unikalnych zasobach zabytków architektury,
- budowania regionalnego produktu turystycznego, jakim są zabytkowe zespoły pałacowo-klasztorne,
- ułatwienia dostępu do obiektów kultury i turystyki, między innymi poprzez rozbudowę infrastruktury oraz rozwijanie kompleksowego systemu informacji kulturalnej i turystycznej.

WIZJA ROZWOJU MIEJSCOWOŚCI GŁĘBOWICE

Głębowice - wieś atrakcyjna dla turystów i mieszkańców, z zadbanymi obiektami o szczególnym znaczeniu kulturowym oraz z rozwiniętą bazą do spędzania czasu wolnego, rozwijająca się w zgodzie ze środowiskiem naturalnym.

MISJA ROZWOJU MIEJSCOWOŚCI GŁĘBOWICE

Stworzenie warunków dla rozwoju społeczno-ekonomicznego Głębowic i aktywizacji lokalnej społeczności przez działania wpływające na poprawę jakości życia mieszkańców przez:

- rozwój tożsamości i zachowanie dziedzictwa kulturowego wsi,
- podniesienie atrakcyjności turystycznej i inwestycyjnej wsi,
- zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych mieszkańców.

IV. OPIS PLANOWANYCH ZADAŃ W PERSPEKTYWIE 7 LAT OD DNIA PRZYJĘCIA PLANU ODNOWY MIEJSCOWOŚCI

Podczas zebrań roboczych mieszkańcy określili priorytety i przyporządkowali im konkretne działania, które zostały usystematyzowane w oparciu o następujące kryteria:

- stopnia ważności projektu dla społeczności wsi,
- stopnia technicznego i organizacyjnego przygotowania projektu,
- możliwości sfinansowania projektu,
- wpływu projektu na podniesienie atrakcyjności inwestycyjnej i turystycznej wsi.

PRIORYTET 1: Poprawa estetyki oraz zwiększenie atrakcyjności turystyczno - rekreacyjnej wsi.

Zadanie 1.1: Remont elewacji kościoła p.w. NMP z Góry Karmel w Głębowicach.

Zadanie 1.2: Remont świetlicy – poprawa elewacji zewnętrznej, wymiana stolarki drzwiowej, wykonanie ogrzewania, zakup nowego wyposażenia – stoły, krzesła.

Zadanie 1.3: Uporządkowanie terenu wokół osiedla: parking, ciągi pieszo – jezdne, nasadzenia zieleni, kubły na śmieci.

Zadanie 1.4: Zakup nowych urządzeń na placu zabaw (piaskownica, karuzela, huśtawki, sprężynowiec) oraz ławek.

Zadanie 1.5: Boisko sportowe: budynek szatniowy, montaż ławek, wymiana ogrodzenia.

Zadanie 1.6: Tablica informacyjna w centrum wsi z mapką pokazującą trasy turystyczne i spacerowe, ścieżki edukacyjno – przyrodnicze w okolicy.

Zadanie 1.7: Utworzenie publikacji promującej walory i zasoby Głębowic.

PRIORYTET 2: Rozbudowa i modernizacja infrastruktury wiejskiej na potrzeby mieszkańców.

Zadanie 2.1: Budowa kaplicy cmentarnej.

Zadanie 2.2: Budowa sieci kanalizacji sanitarnej we wsi Głębowice.

Zadanie 2.3: Budowa drogi dojazdowej do gruntów rolnych w kierunku Brzózki.

Zadanie 2.4: Utwardzenie drogi dojazdowej do cmentarza.

Zadanie 2.5: Modernizacja oświetlenia wsi Głębowice.

Zadanie 2.6: Utwardzenie dróg dojazdowych w obrębie wsi Głębowice.

Zadanie 2.7: Modernizacja oczyszczalni biologicznej w Głębowicach.

PRIORYTET 3: Stworzenie warunków do samorealizacji mieszkańców, aktywizacja społeczna i zawodowa.

Zadanie 3.1: Zajęcia w świetlicy dla dzieci i młodzieży (sportowe, j. angielski).

Zadanie 3.2: Kursy i szkolenia dla dorosłych m. in. na temat zasad funkcjonowania stowarzyszeń wiejskich, podstaw przedsiębiorczości, rozwoju agroturystyki.

Zadanie 3.3: Organizacja corocznie festynu pn. „Święto Głębowic”.

Tabela 4: Szacunkowy koszt i harmonogram planowanych do realizacji przedsięwzięć.

Lp.	Nazwa zadania	Planowany termin realizacji	Źródła pozyskiwania środków	Szacunkowy koszt realizacji	Cel
1	Remont elewacji kościoła p.w. NMP z Góry Karmel.	2013-2014	PROW, środki własne parafii	500 000 PLN	Zachowanie dziedzictwa kulturowego stanowiącego dorobek materialny i duchowy poprzednich pokoleń.
2	Zakup nowych urządzeń na placu zabaw (piaskownica, karuzela, huśtawki, sprężynowiec) oraz ławek.	2013	PROW, UMWD – Odnowa Dolnośląskiej Wsi, środki zewnętrzne	10 000 PLN	Zaspokojenie potrzeb w zakresie aktywnego spędzania wolnego czasu.
3	Tablica informacyjna we wsi z mapką pokazującą trasy turystyczne i spacerowe w okolicy.	2013	PROW, UMWD, środki zewnętrzne	20 000 PLN	Zaspokajanie potrzeb społecznych w zakresie turystyki.
4	Budowa kaplicy cmentarnej.	2014	środki zewnętrzne, środki własne parafii	150 000 PLN	Budowa infrastruktury wiejskiej na potrzeby mieszkańców.
5	Remont świetlicy – poprawa elewacji zewnętrznej, wymiana stolarki drzwiowej, wykonanie ogrzewania, zakup nowego wyposażenia– stoły, krzesła.	2014-2015	PROW, środki zewnętrzne, Fundusz Solecki, „Działaj lokalnie”	300 000 PLN	Zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych mieszkańców wsi oraz poprawę relacji międzyludzkich.
6	Budowa drogi dojazdowej do gruntów rolnych w kierunku Brzózki.	2014 - 2015	środki zewnętrzne, TFOGR,	1 500 000 PLN	Poprawa bezpieczeństwa komunikacyjnego.
7	Uporządkowanie terenu wokół osiedla: parking, ciągi pieszo – jezdne, nasadzenia zieleni, kubły na śmierci.	2015-2016	środki zewnętrzne, Gmina Wińsko	100 000 PLN	Poprawa wizerunku wsi, warunków życia mieszkańców osiedla, infrastruktury oraz bezpieczeństwa.
8	Boisko sportowe: budynek szatniowy, montaż ławek, wymiana ogrodzenia.	2016-2017	UMWD, środki zewnętrzne	200 000 PLN	Realizacja zadania przyczyni się do zaspokojenie potrzeb w zakresie aktywnego wypoczynku oraz wyrównania dysproporcji rozwojowych między obszarami miejskimi i wiejskimi.
9	Utworzenie publikacji promującej walory i zasoby Głębowic.	2016	środki zewnętrzne	30 000 PLN	Zaspokajanie potrzeb społecznych w zakresie turystyki.
10	Budowa sieci kanalizacji sanitarnej we wsi Głębowice.	2016-2017	środki zewnętrzne, WFOŚiGW, Gmina Wińsko	3 000 000 PLN	Realizacja zadania ma na celu zapewnienie podstawowej infrastruktury technicznej. Poprawi także jakość środowiska naturalnego a dodatkowo przyczyni się do poprawy warunków życia mieszkańców.

Plan Odnowy Miejscowości - Głębowice

11	Utwardzenie drogi dojazdowej do cmentarza.	2018-2019	środki zewnętrzne, środki własne parafii	300 000 PLN	Poprawa bezpieczeństwa komunikacyjnego.
12	Modernizacja oświetlenia wsi Głębowice	2013-2019	Gmina Wińsko, środki zewnętrzne	100 000 PLN	Poprawa bezpieczeństwa komunikacyjnego.
13	Utwardzenie dróg dojazdowych w obrębie wsi Głębowice	2013-2019	Gmina Wińsko, środki zewnętrzne	1 000 000 PLN	Poprawa bezpieczeństwa komunikacyjnego.
14	Modernizacja oczyszczalni biologicznej w Głębowicach	2014-2016	środki zewnętrzne środki UE	200 000 PLN	Realizacja zadania ma na celu zapewnienie podstawowej infrastruktury technicznej. Poprawi także jakość środowiska naturalnego a dodatkowo przyczyni się do poprawy warunków życia mieszkańców.
15	Zajęcia w świetlicy dla dzieci i młodzieży(językowe, kółka zainteresowań, zajęcia korekcyjne, wycieczki turystyczno – krajobrazowe).	2012-2019	PO KL, środki zewnętrzne	60 000 PLN/ rok	Zajęcia świetlicowe rozbudzają i rozwijają zainteresowania, zapobiegają rozwojowi przestępczości i przekazywaniu destrukcyjnych wzorców ulicy, uwrażliwiają na sztukę, kulturę.
16	Kursy i szkolenia dla dorosłych m. in. na temat zasad funkcjonowania stowarzyszeń wiejskich, podstaw przedsiębiorczości, rozwoju agroturystyki.	2012-2019	PO KL, UMWD środki zewnętrzne,	45 000 PLN/ rok	Celem jest aktywizacja bezrobotnych oraz integracja społeczności lokalnej.
17	Organizacja corocznie festynu pn. „Święto Głębowic”.	2012-2019	Fundusz Sołecki, Gmina Wińsko, „Działaj Lokalnie”	6 000 PLN/rok	Kultywowanie tradycji, integracja społeczności lokalnej, aktywne spędzanie wolnego czasu.

V. Opis i charakterystyka obszarów o szczególnym znaczeniu dla zaspokojenia potrzeb mieszkańców, sprzyjających nawiązywaniu kontaktów społecznych, ze względu na ich położenie oraz cechy funkcjonalno – przestrzenne.

W miejscowości Głębowice obszarami o szczególnym znaczeniu dla zaspokojenia potrzeb mieszkańców, sprzyjającymi nawiązywaniu kontaktów społecznych są:

- świetlica wiejska,
- kościół parafialny,
- teren przykościelny
- boisko sportowe,
- plac festynowy,
- plac zabaw,
- teren wokół osiedla,
- chodniki.

Wymienione powyżej obszary są ogólnodostępne, stanowią miejsce spędzania wolnego czasu dzieci i młodzieży (boisko sportowe, plac festynowy, plac zabaw) oraz spotkań dorosłych (świetlica wiejska, teren wokół osiedla). Kościół i teren wokół niego oprócz funkcji religijnych pełni również funkcje społeczne i integracyjne mieszkańców Głębowic, a także stanowi ośrodek życia kulturalnego, przy którym działają organizacje religijne i charytatywne.

Zaplanowane i opisane w rozdziale IV niniejszego dokumentu zadania przyczynią się do zaspokojenia potrzeb mieszkańców. Wpłyną one korzystnie na poprawę życia mieszkańców obszarów wiejskich oraz pozwolą na podniesienie atrakcyjności turystycznej i inwestycyjnej Głębowic.

VI. Podsumowanie

Wdrożenie Planu Odnowy Miejscowości Głębowice nastąpi w wyniku wprowadzenia go w życie poprzez przyjęcie uchwałą Zebrania Wiejskiego wsi Głębowice oraz zatwierdzenia uchwałą Rady Gminy w Wińsku.

Plan Odnowy Miejscowości Głębowice będzie stanowił wymagany załącznik do wniosków o dofinansowanie projektów w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, działania „Odnowa i rozwój wsi”. W ramach tego działania możliwa jest realizacja projektów inwestycyjnych związanych w podniesieniem atrakcyjności turystycznej i inwestycyjnej sołectwa oraz z promocją wartości stanowiących miejscową specyfikę społeczną, kulturową i przyrodniczą.